

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

תמ"ש 52733-12-10 צ.ל. נ' ל.

1

בפני כב' השופטת עליסה מילר – שופטת בכירה

התובעת:

ו. צ. ל.

ע"י ב"כ עו"ד בר יוסף

- נגד -

הנתבע:

נ. ל.

ע"י ב"כ עו"ד יוסי הרשקוביץ

2

פסק דין

לפני תביעה לפי חוק הגנת הפרטיות, תשמ"א - 1981 (להלן: "החוק") שהגישה התובעת כנגד הגרוש שלה, הנתבע, בגין הטרדה טלפונית בביתה בשעות הקטנות של הלילה. בתביעתה, עותרת התובעת לפיצויים בגין הפגיעה בפרטיות, תוך הפרת סעיף 29 א'(ב)(1) לחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981 (להלן: "החוק") ולחילופין 29 א'(ב)(2) לחוק.

רקע עובדתי

1. התובעת והנתבע היו בעת הגשת התביעה זוג נשוי, נולדו להם במהלך הנישואין שני ילדים והם התגרשו ביום 17.2.09.
2. הסכסוך בין הצדדים הגיע לפתחו של ביהמ"ש בשנת 2008 ומאז התנהלו בבית המשפט לענייני משפחה הליכים בנושאים שונים לרבות ענייני רכוש, מזונות הילדים ומשמורתם.
3. במהלך החודשים מרץ עד אוקטובר 2010 הוטרדה התובעת בכך שבוצעו שיחות טלפון שלה בשעות הקטנות של הלילה, וכאשר ענתה לשיחה איש לא ענה.
4. התובעת התלוננה במשטרה בגין הטרדה ובעקבות תלונתה נפתחה חקירה פלילית, אשר חשפה כי המטרידן הינו הנתבע. הנתבע נעצר ע"י המשטרה ושוחרר כנגד הפקדת ערבות והתחייבות עצמית שלא ליצור כל קשר עם התובעת. תיק החקירה נסגר מבלי שהוגש כתב אישום.
5. הנתבע הודה כי פעמיים התקשר לתובעת בשעות הלילה והיא ענתה לטלפון ובנוסף התקשר עוד מספר פעמים בהם נענה ע"י משיבון.

השאלות שבמחלוקת

6. א. האם מדובר בפגיעה בפרטיות.

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

תמ"ש 52733-12-10 צ.ל. נ' ל.

ב. האם על הנתבע לפצות את התובעת ומהו גובה הפיצוי.

טענות התובעת

7. א. הטרדות טלפוניות משך חודשים בשעות הקטנות של הלילה מהווה פגיעה חמורה בפרטיות.

ב. הדברים נעשו על ידי הנתבע מתוך כוונה לפגוע ולהטריד.

טענות הנתבע

8. א. אין מדובר בפגיעה בפרטיות.

ב. התובעת לא הרימה את נטל ההוכחה ולא הציגה אסמכתאות כדי להוכיח את טענתה בדבר עשרות שיחות.

ג. הנתבע מודה כי התקשר פעמים ספורות; פעמיים התובעת ענתה ובשאר הפעמים השיחה עברה למשיבון לפיכך עומדת לנתבע הגנת סעיף 6 לחוק.

ד. כל שעשה עשה מתוך מצוקה ולא מתוך כוונה לפגוע.

דיון

9. התביעה מתבססת על סעיף (1)2 לחוק הגנת הפרטיות, הקובע:

"1. לא יפגע אדם בפרטיותו של זולתו ללא הסכמתו.

2. פגיעה בפרטיות היא אחת מאלה:

(1) בילוש או התחקות אחרי אדם, העלולים להטרידו, או הטרדה אחרת;"

10. בטרם אדון בטענות, אקדים ואציין, כי בתקופה הרלוונטית הצדדים היו בסכסוך קשה, שנסב בעיקרו בעניין ילדיהם וכל אחד מהם סבר כי הוא פועל לטובת הילדים. הנתבע טען בכתב הגנתו, כי ההתקשרויות בטלפון נבעו מתוך מצוקה קשה שחש בתוך הליך הגירושין ולא מתוך כוונה להזיק. לטענתו, זו היתה דרכו לשדר את מצוקתו. התובעת מצדה טענה, כי הנתבע מרר את חייה וחיי הילדים כשלא היה מסוגל לקבל את עובדת הפרוד ולהשלים עם המצב החדש. תסקירים שהוגשו במסגרת ההליכים, תארו את הנתבע כמי שמתקשה לקבל את נפרדותה של התובעת ממנו, ובדרכים שונות פורץ גבולות, נכנס לביתה, פונה אליה בטלפונים ובמיילים באופן תכוף, תוך שהוא מצפה ממנה שתעזור לו בהתארגנות ובפתרון בעיות יומיומיות הקשורות בילדים. אין בכוונתי לדון במניעים של כל אחד מהם והתנהגויות של כל אחד, אלא לשקף את המצב הקשה בו היו נתונים הצדדים.

11. השאלה מה כולל המונח "הטרדה אחרת" עמד במרכזו של פרשת ועקנין, שם הוצגו שתי השקפות בעניין וכדברי כב' השופט שמגר:

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

תמ"ש 52733-12-10 צ.ל. נ' ל.

"יש השקפה והיא זו של השופטים הנכבדים בד' ושיינבוים, הרואה ביטוי זה כחובק כל מעשה הטרדה אסור כלפי אדם אחר, ותהיה זו אף עבירה מוגדרת המוגדרת כבר בדיני העונשין כעוון או פשע, או לפחות כל מעשה תקיפה או הפעלת כוח פיסי כלפי קרבן ההטרדה. מולה הובעה הדעה של חברי הנכבד השופט ברק לפיה "הטרדה" היא ביטוי היכול, אמנם, ללבוש קשת רחבה של משמעויות; אולם, עת באים לקבוע את תוכנו ולהתוות את גבולותיו לצורך דבר חקיקה קונקרטי, יש לפרשו מטעם זה, על פי ההקשר החקיקתי בו הובא". בג"צ 249/82 ועקנין נ' ביה"ד הצבאי לערעורים ואח', פ"ד לז(2)393 בעמ' 423.

יוצא אפוא, כי בית המשפט העליון העדיף את הדעה כי הביטוי "הטרדה אחרת" בסעיף 2(1) לחוק הגנה על פרטיות, יפורש על רקע הרישא של הסעיף העוסק בהתחקות או בבילוש העלולים להטריד.

לטענת ב"כ התובעת, הטרדות טלפוניות בשעות הקטנות של הלילה, מהווה פגיעה חמורה בפרטיות. בטיעונו הסתמך על בג"ץ 2481/93 דיין נ' מפקד מחוז ירושלים, פ"ד מח(2)456, בעמ' 470 שקבע:

"בכל הנוגע לביתו של אדם, הפרטיות מבטיחה את "זכותו של אדם לנהל אורח החיים שבו הוא חפץ בדלת אמות ביתו, בלא הפרעה מבחוץ. ביתו של אדם הוא מבצרו ובגדריו הוא זכאי לכך כי יניחו אותו לעצמו, לפיתוח האוטונומיה של הרצון הפרטי שלו...מבחינה זו, הזכות לפרטיות היא בין השאר...הגבלה על נגישותם של אחרים אל היחיד...הזכות לפרטיות נועדה, על כן, להבטיח כי אדם לא יהא שבוי בביתו, ולא יהיה אנוס לחשוף את עצמו בביתו להפרעות שאין הוא רוצה בהן. בכך מהווה הזכות לפרטיות את תחילתה של החירות...הזכות לפרטיות מותחת את הקו בין הפרט בין הכלל, בין האני לבין החברה, היא משרתת מיתחם אשר בו מניחים את הפרט לנפשו, לפיתוח האני שלו, בלא מעורבות של הזולת"

וספציפית לגבי הטרדה בטלפון הסתמך על הנאמר ברע"פ 10462/03 הראר נ' מדינת ישראל, פ"ד ס(2)70, שם נקבע:

"לדידי, אין הטרדת הזולת בטלפון או בפקסימיליה ביטוי לחופש ביטוי. אין בישומה של הגבלה על כך כדי לכלוא את הרוח. יש בה כדי לשמור על שפיות אנושית וכל סדרי חברה בסיסיים ותקינים. כשם שזכותו של אדם להיות מוגן פיסי, זכותו להיות מוגן נפשית. ביתו הוא מבצרו – והטלפון הוא שלוחת ביתו... כאמור מבקש המחוקק בגדרי כבוד האדם, והזכות לפרטיות כזכור חוקתית היא, להגן על האנוש מפלישה לפרטיותו..."

לעומתו, טען ב"כ הנתבע, כי חוק הגנת הפרטיות נועד להגן על הפרטיות בלבד ולא מפני כל מטרד. לכן לטענתו צלצול, ניתוק והגעה למשיבון אינו נופל בגדר "הטרדה אחרת". בטיעונו זה הסתמך על דברי ההסבר להגנת חוק הגנה על פרטיות ובהערות לסעיף 2, שם נאמר:

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

תמ"ש 52733-12-10 צ.ל. נ' ל.

**"...המונח "הטרדה" בא להשלים את המעגל של מיגוון שיטות
החשיפה המכוונות של ענייניו הפרטיים של אדם שאינן יכולות
להיות להיכלל במושגים של בילוש או התחקות דווקא"**

ולכן מסקנתו, כי יש צורך בהוכחה לפגיעה בצנעת הפרט, דבר שאינו מתקיים בנסיבות
המקרה שלפנינו.

12. מקובלת עלי עמדת ב"כ התובעת. בהתקשרות טלפונית בשעות הלילה יש משום
התחקות ובילוש, הרצון לקבל המידע האם האדם נמצא בבית ובאיזה מצב עונה
לטלפון ויש בכך משום פלישה לפרטיות והטרדה.

13. לאור המסקנה, כי התקשרות בטלפון בשעות הלילה מהווה פגיעה בפרטיות, יש לבחון
האם עומדת לנתבע ההגנה, לפי סעיף 6 לחוק הגנת הפרטיות.

14. מהודאת הנתבע עולה, כי הוא התקשר ונענה פעמיים ע"י התובעת ועוד מספר פעמים
התקשר ונענה ע"י משיבון. התובעת מצדה טוענת למספר חודשים בהם הוטרה
עשרות פעמים בטלפון בשעות הלילה ועוד טענה כי גם התקשרות למשיבון מהווה
מטרד.

נטל הוכחת התביעה רובץ על התובעת ועליה להוכיח את עשרות שיחות במשך חודשים
להן טוענת וזאת מכח הכלל "המוציא מחברו עליו הראיה". התובעת ערכה רשימה עם
פרוט השיחות (עמ' 7 ש' 18-21) רשימה שהגישה גם למשטרה והיא הודתה שאין לה כל
אסמכתא אחרת לגבי השיחות להן טוענת. ניתן היה לקבל ללא כל קושי פלט שיחות
מחברת הטלפונים ותמוה כי לא עשתה כן. משנסגר התיק במשטרה מבלי שהוגש כתב
אישום ניתן להניח כי גם במשטרה לא הוצגו ראיות נוספות מלבד הרישום שערכה
התובעת.

המסקנה העולה מכך הינה, כי יש לבחון את התביעה בהתייחס למספר השיחות בהן
הודה הנתבע.

15. לטענת הנתבע, עומדת לו טענת הגנה הקבועה בסעיף 6 לחוק הגנה על הפרטיות, שכן
עסקינן ב"פגיעה שאין בה ממש".

סעיף 6 לחוק קובע:

**"לא תהיה זכות לתביעה אזרחית או פלילית לפי חוק זה בשל פגיעה
שאינה בה ממש".**

בית המשפט העליון, בבג"צ 3434/96 הופנונג נ' יו"ר הכנסת ואח', פ"ד (נ) 57(3) בעמ' 69,
פרשה הנוגעת למשפט ציבורי, אמר הדברים הנוגעים גם לעניינינו:

**"כך דרכו של בית המשפט בכל תחום ותחום. אין הוא נוטה לעסוק
בזוטי דברים De minimis non curat lex. בהתאם לכך אין הוא
נוטה לעסוק בפגיעה מיזערית בזכות. ...שאלה כיצד נמדדת פגיעה
ומתי פגיעה תיחשב מיזערית. התשובה תלויה גם במהות הזכות**

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

תמ"ש 52733-12-10 צ.ל. נ' ל.

שנפגעה, בתכלית הפגיעה ובנסיבות נוספות של כל מקרה, ובהתאם
היא אף עשויה להשתנות ממקרה למקרה".

בספרו של עו"ד אלי הלם, דיני הגנת הפרטיות, הוצאת פרלשטיין - גנוסר בעמ' 178
נאמר, כי פגיעה שאין בה ממש תיחשב לפגיעה שאדם בר דעת ומזג רגיל לא היה בא
בנסיבות הנתונות בתלונה על כך.

בת"א (תא) 19080/91 ברקוביץ ואח' נ' עיתונות מקומית, דינים – שלום יב 365,370
נאמר:

"פגיעה שאין בה ממש שכזו, היא פגיעה מזערית, שולית וזניחה
לחלוטין. וההיגיון העומד מאחורי סעיף זה הוא אולי הגיון של
שימוש בתום לב בזכות הנפגע, דווקא. היינו, אין בעצם קיומה של
הזכות למניעת פגיעה בפרטיות, כדי להכשיר לנפגע תביעות בגין
פעולות חסרות חשיבות".

יחד עם הרצון למנוע בזבוז זמנו של ביהמ"ש מלדון בזוטי דברים, בתביעות הנוגעות
לפגיעה בפרטיות קיים חשש ממשי מפני פרשנות שתביא ל"מדרון חלקלק" ותגדיר
פגיעות בפרטיות כמעשה של מה בכך.

לאור הנ"ל, אני סבורה כי יש לדחות את טענת ההגנה. פרטיותו של אדם כוללת בתוכה
את הזכות הבסיסית לחיים בכבוד ובשלווה בתוך ביתו. שיחות טלפון אנונימיות
בעיקר בשעות הלילה פוגעת בזכותו של אדם לחיות חיים שלווים ופוגעת בפרטיותו.
בבחינת מדיניות משפטית, אין להשלים עם מעשים מסוג זה ואכן יש חשש כי קביעה
כזו תביא ל"מדרון חלקלק".

16. סעיף 4 לחוק הגנה על פרטיות קובע, כי פגיעה בפרטיות היא עוולה אזרחית שיחולו
עליה הוראות פקודת הנזיקין.
אדם שפרטיותו נפגעה סובל, לכל הפחות, מאבדן נוחות ורווחה. עוולת הפגיעה
בפרטיות שייכת לקבוצת העוולות שאין דורשות הוכחת נזק ממוני ומאפשרת קבלת
פיצוי בלעדית.
נזק שנגרם מפגיעה בפרטיות מטיבו וטבעו אינו ניתן לכימות ולהערכה ועל ביהמ"ש
להתרשם מעוצמת הפגיעה, הכמות, התוכן כדי לגזור את גובה הפיצוי (ראה ספרו של
עו"ד אלי הלם, דיני הגנת הפרטיות 2003 בעמ' 255-256).

הסעד

17. בסעיף 14 לכתב התביעה עותרת התובעת לחייב את הנתבע לשלם לה סך של 114,345
ש"ח וזאת בגין הפגיעה בפרטיות.

18. עפ"י הוראות סעיף 29 לחוק הגנת הפרטיות, הפיצוי הקבוע בדין ללא הוכחת נזק הינו
בסכום שלא יעלה על סך של 50,000 ש"ח (בהצמדה להיום עומד הסך הנ"ל ע"ס של כ-
65,000 ש"ח) וכפל סכום זה אם יוכח שהפגיעה היתה בכוונה לפגוע.

19. לטענת התובעת – ההתקשרות הטלפונית נעשתה בכוונה לפגוע.

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

תמ"ש 52733-12-10 צ.ל. נ' ל.

1 מהנתונים והעדויות שבאו בפני ומהיכרותי את הסכסוך בכללותו, לא התרשמתי כי
2 ההתקשרות הטלפונית נעשתה בכוונה לפגוע. הנתבע ציין כי היה במצב נפשי קשה,
3 במצוקה קשה ובאופן הבלתי מקובל הזה הביע את מצוקתו וקרא לעזרה וכך אני
4 מתרשמת שאכן היה.

5
6 כמו כן, הנתבע התנצל על מעשיו, הביע חרטה מלאה והמעשים לא חזרו על עצמם
7 לאחר גילויים.

8
9 לאחר שבחנתי כלל הנתונים לכאן ולכאן כאמור – אני קובעת, כי על הנתבע לפצות את
10 התובעת בסך של 10,000 ₪ וזאת בגין הפגיעה בפרטיותה כאמור.

11
12 אני מחייבת הנתבע בהוצאות ובשכ"ט עו"ד על סך כולל של 3,000 ₪.

13
14 המזכירות תשלח העתק מפסק הדין לצדדים.

15
16 ניתן לפרסום ללא שמות הצדדים

17
18
19
20
21 ניתן היום, ו' בטבת תשע"ג, 19 דצמבר 2012, בהעדר הצדדים.

22
23 חתימה